

partier, som skulde bringe os til at styrte den nuværende Regering, sagt, at de vil have regulerende Foranstaltninger. Men hvad har de paa den anden Side sagt? De har sagt, at de vil gaa med til en Toldlov, som i sit Princip: Værditold i Stedet for Vægttold, paa det kraftigste fordømmes af de Erhverv, som har Interesse af den Toldlov. De vil altsaa maaske give Industri og Haandværk og den Del af Handelen, som kan have Interesse deri, Mulighed for at leve en kort Tid, men de vil for den fjernere Tid, for den Tid, hvorpaa det kommer an — for en Krise faar dog i Almindelighed en Ende — gaa med til, at Toldloven faar en saadan Form, at den bliver saa generende for Industri og Haandværk som muligt. Jeg kan ikke rigtigt tænke mig, at Vælgerne ude i Landet, og da ganske særlig Byerhvervsvælgerne, skulde finde, at de Kaar, som de to Oppositionspartier vil indbyde det konservative Folkeparti til at tage Del i, skulde være saa tillukkende, at det paa nogen Maade skulde berettigge, at det konservative Folkeparti paa et saadant Grundlag styrtede Regeringen. Følgen vil da ogsaa ganske sikkert blive den, at der ikke foreløbig sker noget i den Henseende. Følgen vil sikkert blive, at vi i alt Fald prøver en Tid endnu, om det ikke skulde være muligt ved de Toldlovsforhandlinger, som kommer til næste Aar, at gaa til et Forlig med Venstre i denne for Erhvervene saa uhyre vigtige Sag.

Og dermed skal jeg gaa over til nogle Slutbemærkninger til Partiet Venstre. Resultatet af Valget i 1920 var, at der deraf udgik to store Partier, Venstre og Konservative, om hvem vistnok i hvert Fald den største Del af de paagældende Partiers Vælgere mente, at dette var to Væsener, som egnede sig særdeles vel til at indgaa et Ægteskab. Naturligvis, det enkelte Væsen maatte bestemme for sig selv, om det vilde indgaa dette Ægteskab, eller det ikke vilde, om det eventuelt paa Prøve vilde tage en Forlovelse, eller det ikke vilde. Man kan vel sige, at ikke alene tænkte man sig Muligheden af, at dette Forhold kunde etableres, men man tænkte sig maaske endda yderligere Muligheden af, at de to Partier, hvis de indgik dette Ægteskab, straks forsynde sig med et lille Barn, nemlig Erhvervspartiet, idet dette Barn gennem de sidste Maaneder viste en skrantende Tilbøjelighed, tog stærkt af i Vægt, og det vilde derfor være naturligt, om det kom under god Røgt og Pleje. Dette Barn har senere, som det kan ske ogsaa andre Steder, vist sig at være ikke saa vellykket, som vi fra vor Side kunde

ønske, og det synes nu at ville gaa sine egne Veje. Og dermed forlader jeg dette Barn og vender mig igen til de to, der bliver tilbage, og beskæftiger mig da først med den store, og jeg saa maa sige Manden, Venstre, som skuer ud over Ægteskabsmarkedet og siger til sig selv: Vil jeg tage denne eller hin, eller vil jeg vedblive at leve uden at gaa i Ægteskab?

Den Tale, den højtærede Formand for Venstre holdt ved den første Finanslovsforhandling efter Valgene, var ganske tydeligt et Bevis paa, at dette ærede Medlem helst vilde undgaa Ægteskab saa længe som muligt, han vilde se paa Sagerne, hvorledes det kunde udvikle sig, snart tage en Dans med een, snart med en anden, og saa i øvrige lade det gaa, som det kunde. Jeg maa ogsaa sige, at Damen til venstre, det radikale Parti, paa det Tidspunkt stillede sig overmaade venligt med Hensyn til at ville indlade sig paa baade een og to, ja, maaske flere Danse med det store, mægtige Venstreparti. Men saaledes blev det ikke ved at gaa; der kommer en Tid, hvor Damerne bliver mere modne, og saa ønsker de en Erklæring fra de paagældendes Side enten i Retning af, at nu er der ikke noget at vente, eller i Retning af, at nu er vi rede. Der skete i alt Fald det, foranlediget af min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det ærede Medlem Hr. Rode paa et vist Tidspunkt udtalte, at den Dame, som man maaske kunde se i det radikale Parti, skulde ikke mere have noget af at indlade sig paa at danse med den Herre, man betegnede som Venstre, og dermed forandrede i Virkeligheden Billedet sig fuldkomment; dermed var det altsaa forbi med, at Venstrepartiet kunde sige: Vi forhandler til den ene Side, eller vi forhandler til den anden.

Dermed var det givet, at Venstre, hvis det vilde have et parlamentarisk Grundlag, maatte forhandle til konservativ Side. Dermed var det givet, at de Konservative — som ogsaa fornuftigvis er et selvstændigt Parti, som ikke er en for enhver Pris giftesyg Kvinde, men som afgjort er et Parti, der kun indlader sig paa Ægteskab, hvis Vilkaarene for Ægteskab er tilfredsstillende — blev stillet overfor saadanne Forhold, at vi kunde tænke os Muligheden af, at nu nærmede i hvert Fald den mere officielle Forlovelse sig, og sikkert er det ogsaa, at den højtærede Statsminister paa et Tidspunkt, der ikke faldt saa meget lang Tid derefter, erkendte, at Partiet Venstre i det økonomiske var henvist til det konservative Folkeparti. Men med Magten, om man saa maa sige, med Muligheden for Magten i hvert